

N:o 229.

Af herr **P. P. Waldenström**, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition om ändrad lydelse af § 25 i förordningen angående villkoren för försäljning af bränvin m. m. den 24 maj 1895.

I nådig proposition n:o 25 har Kongl. Maj:t till motarbetande af »varietéfoget» föreslagit följande tillägg till § 25 i nådiga förordningen angående försäljning af bränvin:

3. Vid offentlig föreställning, såsom skådespel, lindansning, konst-ridning, förevisning af djur, konststycken eller annat dylikt, eller, med undantag af konsert, vid hvilken uteslutande utföres instrumentalmusik, hvarje annan föreställning af hvad beskaffenhet som helst, hvilken genom allmän tidning, anslag eller annorledes kungöres, eller hvartill inträdeskort försäljas, eller afgift på ett eller annat sätt från allmänheten fordras, begäres eller mottages, eller till hvilken allmänheten eljest har tillträde, må utskänkning af bränvin icke ega rum i lokal eller å plats, derifrån är utsigt till skådebanan eller annan plats, der föreställningen gifves; dock att Kongl. Maj:ts befallningshafvande för särskildt tillfälle eger medgifva undantag från det sålunda meddelade förbud.

Instämmande i detta förslag för öfrigt, tror jag dock, att den deri åt Konungens befallningshafvande lemnade rättigheten att medgifva undantag är alldeles öfverflödlig och olämplig.

Bih. till Riksd. Prot. 1896. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 52 Häft. (N:o 229)

Herr finansministern säger i sitt yttrande till statsrådsprotokollet, att om en sådan rättighet icke åt Konungens befallningshafvande inrymdes, så skulle »i ett och annat fall kunna inträffa, att verkningarna af den nya lagbestämmelsen komme att sträcka sig vidare, än åsyftadt varit eller som må vara behöfligt. Exempelvis skulle derigenom all möjlighet varda beröfvad en fullt aktningvärd sångkör att, såsom stundom plägar ske, gifva konsert å en lokal, der utskänkning af spirituosa eger rum».

Nu synes det emellertid vara klart, att den sålunda föreslagna rättigheten skulle öfverlåta åt Konungens befallningshafvande att bedöma, huruvida en »sångkör» vore »fullt aktningvärd» eller icke. I hvarje hans utslag på en framställd begäran om rätt till spirituosauskänkning vid sångtillställning skulle ligga uttaladt ett sådant omdöme. Men det kan väl icke vara lämpligt.

För öfrigt torde väl konserter af »fullt aktningvärda sångkörer» kunna blifva »möjliga» äfven utan spirituosauskänkning, i fall deras prestationer hafva konstnärligt värde — och hafva de icke det, så torde de icke böra genom utskänkning göras möjliga. Det föreslagna stadgandet synes därför vara alldeles öfverflödigt.

Säkert är väl ock, att varietétillställare skola dag för dag begära rätt till utskänkning. De skola åberopa sig derpå, att deras »artister» äro »fullt aktningvärda», och Konungens befallningshafvande skall mer än en gång komma i bryderi, hvilket väl till slut skall nödga honom att göra »låt-gå-systemet» till regel. Men varietéegaren skall nog finna vinsten mer än tillräcklig att betala de dagliga tillståndsbevisen. Herr finansministerns yttrande, att »det nyssnämnda undantaget endast skulle beviljas »för särskildt tillfälle» och sålunda icke t. ex. »för en säsong» blefve i sådant fall alldeles betydelselöst.

Huru skulle för resten saken ordnas i städer, der Konungens befallningshafvande icke bor, t. ex. Norrköping, Helsingborg, Sundsvall och andra? Der kommer en »fullt aktningvärd sångkör», som vill hålla »konsert» på en lokal, der utskänkning eger rum, och det blott »för ett särskildt tillfälle». Skall varietéegaren då vända sig till Konungens befallningshafvande i residensstaden och sedan invänta hans resolution? Och om han önskar »det särskilda tillfället» repeteradt en eller flera gånger samt dervid framhåller, att sångkörens »konserter» i staden äro »omöjliga», om icke vid dem får idkas utskänkning af spirituosa, som kunde göra åhörarnes konstuppfattning litet mer spirituel, än den annars i allmänhet är — huru skall då den saken

ordnas, så att icke uppenbara orimligheter blifva följden af det kongl. förslaget?

Med anledning af det nu anförda ber jag att få föreslå,

att Riksdagen må bifalla Kongl. Maj:ts här omförmälda proposition med uteslutande af de orden: »dock att — — — meddelade förbud».

Stockholm den 14 mars 1896.

P. Waldenström.